

L'ANUNCI DEL JUBILEU DE LA MISERICÒRDIA SANT PARE FRANCESC

13 de març de 2015

També enguany, en vigílies del quart diumenge de Quaresma, ens hem reunit per celebrar la litúrgia penitencial. Estem units a molts cristians que avui, arreu del món, han acollit la invitació de viure aquest moment com a signe de la bondat del Senyor. El sagrament de la reconciliació, efectivament, ens permet acostar-nos amb confiança al Pare per a tenir la certesa del seu perdó. Ell és veritablement «ric en misericòrdia» i l'estén en abundància damunt els qui recorren a ell amb cor sincer.

En qualsevol cas, ser aquí per a experimentar el seu amor és sobretot fruit de la seva gràcia. Com ens ha recordat l'apòstol Pau, Déu mai no deixa de mostrar la riquesa de la seva misericòrdia al llarg dels segles. La transformació del cor que ens porta a confessar els nostres pecats és «do de Déu». Nosaltres sols no podem. Poder confessar els nostres pecats és un do de Déu, és un regal, és «obra seva» (cf. Ef 2,8-10). Ser tocats amb tendresa per la seva mà i plasmats per la seva gràcia ens permet, per tant, apropar-nos al prevere sense por per les nostres culpes, però amb la certesa de ser acollits per ell en nom de Déu i compresos malgrat les nostres misèries, i fins i tot sense tenir un advocat defensor: en tenim només un, que va donar la vida pels nostres pecats. És ell qui, amb el Pare, ens defensa sempre. En sortir del confessionari, percebem la seva força que ens torna a donar la vida i restitueix l'entusiasme de la fe. Després de la confessió renaixem.

L'Evangeli que hem escoltat (cf. Lc 7,36-50) ens obre un camí d'esperança i de consol. És bo percebre sobre nosaltres la mirada compassiva de Jesús, de la mateixa manera que la va percebre la dona pecadora a casa del fariseu. En aquest passatge tornen amb insistència dues paraules: *amor* i *judici*.

Hi ha l'amor de la dona pecadora que s'humilia davant del Senyor; però abans encara hi ha l'amor misericordiós de Jesús per ella, que la impulsa a apropar-se-li. El seu plor de penediment i d'alegria renta els peus del Mestre, i els seus cabells els eixuguen amb gratitud; els petons són expressió del seu afecte pur, i l'ungüent perfumat que vessa abundantment testimonia com n'és, ell, de valuós davant dels seus ulls. Cada gest d'aquesta dona parla d'amor i expressa el seu desig de tenir una certesa indestructible en la seva vida: la d'haver estat perdonada. Aquesta és una certesa bellíssima! I Jesús li dóna aquesta certesa: acollint-la demostra l'amor de Déu per a ella, precisament per a ella, una pecadora pública. L'amor i el perdó són simultanis: Déu li perdona molt, li ho perdona tot, perquè «ha estimat molt» (Lc 7,47); i ella adora Jesús perquè percep que en ell hi ha misericòrdia i no condemna. Sent que Jesús la comprèn amb amor, a ella, que és una pecadora. Gràcies a Jesús, Déu carrega damunt seu els seus molts pecats, ja no els recorda (cf. Is 43,25). Perquè també això és veritat: quan Déu perdona, oblida. És gran, el perdó de Déu! Per a ella ara comença un nou període; reneix en l'amor a una vida nova.

Aquesta dona va trobar veritablement el Senyor. En el silenci, li va obrir el cor; en el dolor, li va mostrar el penediment pels seus pecats; amb el seu plor, va fer una crida a la bondat divina per a rebre el perdó. Per a ella no hi haurà cap judici sinó el que ve de Déu, i aquest és el judici de la misericòrdia. El protagonista d'aquest encontre és certament l'amor, la misericòrdia que va més enllà de la justícia.

Simó, el cap de casa, el fariseu, contràriament, no aconsegueix trobar el camí de l'amor. Tot està calculat, tot està pensat... Ell roman immòbil al llindar de la formalitat. És una cosa lletja l'amor formal, no s'entén. No és capaç de fer el pas endavant per anar a trobar Jesús que li porta la salvació. Simó es va limitar a convidar Jesús a menjar, però no el va acollir veritablement. En els seus pensaments invoca només la justícia i obrant així s'equivoca. El seu judici sobre la dona l'allunya de la veritat i no li permet ni tan sols comprendre qui és el seu hoste. Es va aturar a la superfície —en la formalitat—, no va ser capaç de mirar el cor. Davant la paràbola de Jesús i la pregunta sobre quin dels servidors havia estimat més, el fariseu va respondre correctament: «Suposo que aquell a qui ha perdonat el deute més gran.» I Jesús no deixa de fer-li notar: «Has respost correctament» (Lc 7,43). Només quan el judici de Simó es dirigeix a l'amor l'encerta.

La crida de Jesús ens impulsa a cadascun de nosaltres a no aturar-nos mai a la superfície de les coses, sobretot quan som davant d'una persona. Som cridats a mirar més enllà, a centrar-nos en el cor per veure de quanta generositat és capaç cadascú. Ningú no pot ser exclòs de la misericòrdia de Déu. Tots coneixeu el camí per accedir-hi i l'Església és la casa que acull a tots i no rebutja ningú. Les seves portes resten obertes de bat a bat, perquè els qui són tocats per la gràcia puguin trobar la certesa del perdó. Com més gran és el pecat, més gran ha de ser l'amor que l'Església expressa envers els qui es converteixen. Amb quant d'amor ens mira Jesús! Amb quant d'amor guareix el nostre cor pecador! Mai no s'espanta dels nostres pecats. Pensem en el fill pròdig que, quan va decidir tornar al pare, tenia la intenció de fer-li un discurs, però el pare no el va deixar parlar, el va abraçar (cf. Lc 15,17-24). Així és Jesús amb nosaltres. «Pare, tinc molts pecats...» «Però ell estarà content si tu hi vas: t'abraçarà amb molt d'amor! No tinguis por.»

Estimats germans i germanes, he pensat sovint de quina manera l'Església pot fer més evident la seva missió de ser testimoni de la misericòrdia. És un camí que s'inicia amb una conversió espiritual, i hem de recórrer aquest camí. Per això he decidit convocar un Jubileu extraordinari que tingui en el centre la misericòrdia de Déu. Serà un Any sant de la misericòrdia. Ho volem viure a la llum de la Paraula del Senyor: «Sigueu misericordiosos com el Pare» (cf. Lc 6,36). Això especialment per als confessors: molta misericòrdia!

Aquest Any sant s'iniciarà amb la propera solemnitat de la Immaculada Concepció i es clourà el 20 de novembre de 2016, diumenge de nostre Senyor Jesucrist Rei de tot el Món i rostre viu de la misericòrdia del Pare. Encomano l'organització d'aquest Jubileu al Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització, perquè pugui animar com una nova etapa del camí de l'Església en la seva missió de portar a cada persona l'Evangeli de la misericòrdia.

Estic convençut que tota l'Església, que té una gran necessitat de rebre misericòrdia, perquè som pecadors, podrà trobar en aquest Jubileu l'alegria de redescobrir i fer fecunda la misericòrdia de Déu, amb la qual tots estem cridats a donar consol a cada home i a cada dona del nostre temps. No oblidem que Déu ho perdona tot, i Déu perdona sempre. No ens cansem de demanar perdó. Encomanem des d'ara aquest Any a la Mare de la Misericòrdia, perquè dirigeixi la seva mirada sobre nosaltres i vetlli sobre el nostre camí: el nostre camí penitencial, el nostre camí amb el cor obert, durant un any, per a rebre la indulgència de Déu, per a rebre la misericòrdia de Déu.